Daniela Grau: ?L?activisme independentista a la Catalunya del Nord es troba a la baixa?

Catalunya Nord | 18-09-2020 | 20:14

Daniela Grau

Daniela Grau és una d?aquelles persones que es pot definir com a ?independentista de bressol?. Provinent d?una família amb una ideologia molt marcada en aquesta direcció, esdevé una veu honesta de l?evolució que ha viscut aquest moviment al llarg de les darreres dècades. I més ara, que el context polític entre Catalunya i Espanya és tens i abrupte, tot i que la visió des del territori nord-català ofereix una perspectiva encara més àmplia: ?La colonització francesa és molt més forta que l?espanyola. D?ençà de fa més de tres segles no hem tingut mai cap autonomia ni cap cooficialitat, per a qualsevol persona que mira la premsa diària francesa pot constatar que no hi ha cap decisió en cap àmbit que es pugui prendre sense tenir l?acord, el vistiplau, del Prefecte, que és el representant aquí de l?estat francès.

L?activisme independentista a la Catalunya del Nord es troba en un bon moment de salut?

A parer meu, l?activisme independentista a la Catalunya del Nord es troba a la baixa. Els factors em semblen evidents. D?una banda, l?allau immigratori francès i estranger s?ha incrementat, mentre que d?altra banda la situació econòmica, i no només a causa del coronavirus, sinó també de la davallada que vivim des de finals del segle passat, fa que els catalans d?aquest territori ens trobem minoritzats. I en una població minoritzada, confrontada a tants problemes de supervivència identitària, és evident que l?activisme independentista no pot fer res més que anar en retrocés.

Sovint es parla de la repressió i oposició de l?estat espanyol contra el poble català que vol un estat propi, però no tant dels impediments de l?estat francès contra els nord-catalans que també volen ser lliures. L?estat francès és dur com l?espanyol, en aquest sentit?

Personalment, cada vegada que en tinc la possibilitat recalco que la colonització francesa és molt més forta que la colonització espanyola. D?ençà de fa més de tres segles no hem tingut mai cap autonomia ni cap cooficialitat, per a qualsevol persona que mira la premsa diària francesa pot constatar que no hi ha cap decisió en cap àmbit que es pugui prendre sense tenir l?acord, el vistiplau, del Prefecte, que és el representant aquí de l?estat francès. Per mi, l?estat de França va ser molt més dur i pervers que l?estat d?Espanya, perquè els francesos van aconseguir, i ho continuen fent, beneficiar-se del mite de la República Francesa, dels drets de l?home o de la Revolució Francesa, i això consta encara més que a l?estat espanyol, internacionalment es projecta

com un país defensor dels valors democràtics. Aquesta perversitat francesa és anterior a l?actual perversitat espanyola i, en conseqüència, la supervivència de la nació catalana a França està molt més amenaçada.

Com valora el rol que té l?estat francès en el conflicte polític entre Catalunya i Espanya?

És un rol que es pot definir com absolutament pervers, i només fa falta pensar en el que va explicar l?advocat Gonzalo Boye, que deia que els francesos estaven a punt per acceptar que el president Puigdemont corri el risc de ser capturat i traslladat a l?estat espanyol, D?altra banda, observem que França vol donar la imatge d?un estat que es comporta respectant les lleis de la Unió Europea, i el mateix president Puigdemont va recalcar darrerament que podia venir a l?estat francès, i encara més, evidentment, a la Catalunya del Nord, que considera amb raó com a Catalunya. És evident que els francesos no l?agafaran i no l?empresonaran, però sabem, que el govern francès sempre s?ha donat la mà amb el govern espanyol: als anys setanta contra els bascos i, després de la transició, amagant els contactes que tenien amb el govern espanyol i encobrint les actuacions dels GAL. Són dos estats que van colonitzar moltes nacions i que, des de fa segles, intenten anorrear la nació catalana: a l?estat francès, sense anar més lluny, no té cap reconeixement. Ni la llengua catalana té cap reconeixement com a llengua nacional, com a màxim és una llengua regional.

Majoritàriament, els ciutadans nord-catalans condemnen l?actuació judicial i política d?Espanya contra Catalunya?

És molt difícil de dir si majoritàriament hi ha aquesta condemna, perquè hi ha una total desinformació, un silenci provocat per la col·laboració de l?estat francès i la Unió Europea amb el govern espanyol, pel fet de no denunciar les repressions injustes i xocants que exerceix no només l?estat, sinó totes les institucions espanyoles, contra Catalunya. Aquí pràcticament no se?n parla, d?això, la gent gairebé no sap ben bé de què va i els mitjans de comunicació prefereixen denunciar el cas turc o bielorús que parlar del cas català. Per tot això, es fa difícil afirmar que majoritàriament els ciutadans nord-catalans condemnen el que passa actualment al Principat de Catalunya i a la resta dels Països Catalans, que també pateixen aquesta repressió. És difícil provar-ho, però malgrat tot un centenar de batlles van tenir el coratge de prendre posició; considero que tota la gent mínimament informada del que passa a l?estat espanyol no pot justificar en absolut aquestes condemnes i aquests judicis absolutament horrorosos que estem patint.

Creu que el catalanisme a la Catalunya del Nord tendeix massa a la folkloització, darrerament?

El més lògic per a una militant independentista com pretenc ser, seria condemnar la folkloització a la Catalunya del Nord de la nostra identitat nacional, però precisament pel fet que esdevenim cada dia més una minoria en el nostre propi territori, i tenint en compte que són més de 350 anys de desinformació i manipulació total de la nostra història, així com la rentada de cervell absolut a l?escola pel que fa al sistema educatiu francès, que vol intensificar el nacionalisme, aquesta folkloització esdevé la resta d?una permanència d?identitat catalana totalment amenaçada de desaparició. En aquest cas, doncs, ens podem alegrar fins a un cert punt d?aquesta folkloització, perquè és la prova evident d?una catalanitat negada en tots els àmbits.

Cal tenir en compte que fins i tot se?ns nega fins i tot l?adjectiu ?català?, pel fet que ara el Museu de la Prehistòria de Talteüll és un museu occità, i tots esdevenim occitans pel fet que ens han integrat per força, no democràticament, a una regió administrativa que es diu Occitanie. Un nom, el d?aquesta regió, que nega absolutament la nostra catalanitat.

La situació de la llengua catalana al territori és més esperançadora?

Aquesta pregunta penso que l?haurien de contestar mestres d?escola, professors de col·legis i d?instituts, així com estudiants de la universitat, per tal de fer un balanç objectiu de la situació del català. Tot i això, penso que el català, encara que sigui ensenyat als diferents nivells del sistema educatiu, i encara que hi hagi un centenar de mestres que ensenyin la llengua, només s?ha de veure la premsa local per adonar-se de la poca consciència que hi ha del valor del català i del respecte que es mereix. No hi ha aquesta consciència, i encara que s?hagin pogut aconseguir tots aquests llocs d?ensenyament del català, gràcies entre altres a les ajudes del Govern de Catalunya, el català continua essent una llengua minoritària, també, dins les escoles.

D?altra banda, de moment tampoc hi ha cap institució que valori el català. Sí que és cert que s?ha creat un ofici de la llengua catalana, però encara no s?ha vist cap efecte d?aquesta creació. Dins d?un país com el nostre, la Catalunya del Nord, on els francesos des de fa tres segles persegueixen la finalitat d?anorrear la identitat catalana, la llengua catalana no pot prosperar. Ens donen engrunes per fer-nos callar, i això és la perversitat francesa, un país que encara no ha ratificat la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries.

Li sorprenen les diferències entre els partits polítics independentistes catalans a l?hora de gestionar el futur del país?

Com diu l?Assemblea Nacional Catalana (ANC), a la república catalana tots hi guanyarem, i per tant es fa difícil que el reconeixement internacional tardi a arribar, perquè això afecta molt les diferències entre els partits polítics independentistes catalans. Crec que manifesten una manca d?unitat perjudicial per a l?assoliment d?aquesta república catalana. Els partits espanyols, de dreta i esquerra, saben fer bloc i trobar la unió, mentre que els partits catalans fins ara no han sabut elaborar una estratègia d?enfrontament comú contra el govern espanyol.

Autor: Redacció